

Bocksprünge in den Wunden der europäischen Geschichte

Mit ihrem neuen Projekt „Youdream“ führt die französisch-österreichisch-belgische Performancegruppe Superamas eine mediale Tour de Force vor. Von Zürich zieht die Produktion heute ins Tanzquartier Wien.

Helmut Ploebst aus Zürich

Was Christopher Nolans *Inception* im Vorjahr für den Film war, ist das Stück *Youdream* der französisch-österreichisch-belgischen Gruppe Superamas jetzt für die choreografische Performance. Mit dieser neuen Arbeit wurde das Festival „Gedankensprünge“ unlängst im Zürcher Theater Gesslerallee eröffnet. Heute und morgen ist es als Gastspiel im Tanzquartier Wien zu sehen.

In Nolans spannendem Science-Fiction-Thriller versetzt sich ein von Leonardo di Caprio gespielter Dream-Junkie mit einem kleinen Team in immer tiefer liegende Traumebenen, die ein trügerisches virtuelles Labyrinth darstellen. In der – auf andere Art – nicht weniger packenden Superamas-Performance verbindet eine Crew von Künstlern mehrere mediale Ebenen. Sie operiert geschickt im Internet, live auf der Bühne und im Video, insgesamt in einem raffinierten Spiegelkabinett aus Wirklichkeit und Täuschung. Außerdem wird an einer entsprechenden Fernsehserie gearbeitet.

Fingierte Chats

Der Titel *Youdream* ist allerdings kein Fake, sondern reiht sich beziehungsvoll unter die gängigen „You“-Labels wie Youtube oder Youporn; und wer immer will, soll der Welt seine Träume auf der Superamas-Website www.youdream.be, auf der bereits einige fingierte Chats zu sehen sind, mitteilen können.

Das Bühnenstück selbst beginnt als Webcam-Chatroom, in dem einem zunehmend erheiterten Pu-

blikum gleich klargemacht wird, dass es auch um Politik geht, um den europäischen Traum. Also: Über ihre Träume unterhalten sich ein italienischer Macho, ein arroganter Franzose und eine etwas beschränkte ... – gut, es geht nur an der Oberfläche um persönliche Träume, eigentlich um größere Zusammenhänge. Der europäische Traum von einer Staatengemeinschaft erscheint in *Youdream* als Witzpartie aus banalen Vorurteilen und der inszenierte Chatroom als Marktplatz für Missverständnisse und billige Klischees. Es sind vier Typen, die einander wiederholt treffen. Zu Beginn sind sie nur auf einer Videoleinwand zu sehen, schließlich wird aber ein Vorhang zur Seite gezogen, und das Publikum sieht, dass das Video synchron live produziert wird.

Der Wechsel in die Liveperformance zieht nach sich, dass einige Freiwillige aus dem Publikum einen Traum erzählen können, der dann von der Performergruppe auf der Bühne nachgestellt wird. Es wird ein wenig peinlich. Wer wagt es, wer wird vielleicht etwas Intimes preisgeben? Ge spannt wartet das Publikum darauf, was da aus den eigenen Reihen kommt.

Und was immer das ist, es fließt über in einen von Superamas gedrehten Film, der ganz nach den Logiken eines Traums aufgebaut ist und daher wilde Orts- wie Zeitwechsel beinhaltet. Es sind wahre Bocksprünge in den Wunden der europäischen Geschichte, mit Bezug übrigens auf den legendären Film *To Be or Not to Be* (1942) von Ernst Lubitsch. Das Ende von *Youdream* soll hier nicht verraten wer-

den. Nur so viel: Es wird ein Donnerwetter geben.

Seit mehr als zehn Jahren bauen Superamas an einer konsequenter Werkbiografie, in die sich *Youdream* perfekt einreihen. Die einzelnen Stücke, Videos oder Installationen passen zueinander wie Folgebände einer Comic-Serie. So sind in *Youdream* Motive aus der Vorgängerarbeit *Empire* und aus der noch früheren *Big-Trilogie* zu sehen sowie Szenen, die an andere Stücke, Filme und Installationen von Superamas erinnern. Wie in *Empire* spielt auch jetzt bei *Youdream* die napoleonische Geschichte eine Rolle, als Metapher für den Größenwahn in der fatalen europäischen Vergangenheit.

Entertainment-Trickkiste

Vor allem führen Superamas ihre spektakuläre Kritik an der Entertainment-Industrie fort und beuten zugleich deren Trickkisten aus. Eigentlich wollten Superamas mit einem Fernsehsender zusammenarbeiten, mussten aber erfahren, dass die Zeit für Experimente im Fernsehen vorbei ist. So soll die geplante *Youdream*-Soap eben im Internet publiziert werden, wo sie vermutlich ohnehin mehr Zuschauer erreichen kann. Es ist ihr auf alle Fälle zu wünschen. Das Stück macht Lust darauf, Superamas auch „televisiönär“ zu erleben.

Tanzquartier Wien, Fr/Sa, 20.30

 www.youdream.be

THAT'S ENTERTAINMANTE!

YOUTREAM – SUPERAMAS

MIA VAERMAN

Maybe the Superamas will save performing arts. That great is the fun that splashes from the stage, without giving in to so-called demands of the audience. Pretty girls, Hollywood glamour, unbridled imagination, technological high tension and loads of madness, definitely. At the same time their work is interweaved with (French) philosophical thought. Much to their own and the audience's delight.

The Superamas are six artists with diverse backgrounds; visual arts, theater, industrial design and music. In 2002 they started in Kortrijk as a reaction against 'theatre with a message'. They only want to ask questions, not give answers. They put together productions of which it is hard to judge if they originally start from either contents or form. They tinker with film, television, internet, audio tapes, microphones and cameras. They toy with the actor and the spectator; fool with men and women in sexy outfits. They mock our European identity and steal a march on (images of) reality. Their engineer's eye looks at reality as manipulable fiction. Narrative structures are skillfully dismantled as well and then put together again faultily. Until we no longer understand anything and our heads are swimming. Visible reality separates before our very eyes and our self-consciousness is staggering.

The collective holds office in Brussels and their shows hive off in Europe and beyond. The makers and actors of this French–Austrian company come from many different countries as well. This must result in quite some muddling with the European English they probably speak amongst each other. At least that's the idea you get from the stage: alongside dialogs in English; French, Italian and even Dutch and Danish lines pop up – much to the delight of those who happen to understand the dirty talk. Together the Superamas make an impossible mix of (culturally determined) languages, opinions and habits. Release some deconstructive thinking on this and what you end up with is a complete cacophony. Or ingenious entertainment. Entertainmante, as the French pronounce it. Enterteinment, when a Flemish says it.

DREAMS ON STAGE

Youdream opens with a virtual chat session. Eight Europeans tell each other their dreams, alternately shown on a screen that's been divided in four. They chitchat, seduce, fake. They nag as well, but only when the opposite sex is not present. The Belgian pretends to be a sportsman, the Frenchman poses as an Italian. The Polish girl feigns naïveté, the Danish one prudishness. Stereotypes. When the screen is raised after a while, everything is revealed to have been registered live on stage. Playing with things that happens here or elsewhere: yet another of Superamas' tricks. On www.youdream.com you can watch the rest of their hilarious chat sessions – one day they want to turn it into an actual TV–show.

The spectacle then shifts to the auditorium. Anyone who wants can share their dream; actors will then depict it live on stage. The spectators hesitate: dreams are

intimate, embarrassing, fragmentary or too complex to tell. For a moment the show comes to an awkward halt. Someone grabs the mike, but no dream emerges from his thoughts. Dreamer's block. A second one relates something incomprehensible in English, repeats it just as unintelligibly in French – the actors mime something vague. Finally a third spectator describes a carefully constructed dream with all the classic ingredients: a family setting, sex, inappropriate actions, impermissible intimacies, aggression. Momentarily the audience is afraid that the man will tell them how he rapes his mother, but all ends well. He will just be glad when she's dead, he concludes. Again scenes are depicted on stage, somewhat more intriguing this time. Only they're not convincing, however hard the actors were trained for this. It's the one part of the show that turns out lame – which is difficult with this title. Probably the right approach is still to be discovered. Or more people should upload their dreams to the Youdream-site. The company promises to depict the best ones in their next show. It's cool however that the Superamas set up a constant interaction with the audience through this website, which will last for the full run of shows. It's called audience participation, without using the word. If it were up to them, in some years we would determine the plot of their pieces by cell phone.

MISE-EN-ABÎME

After the dream session the bottle is properly uncorked. One last dream narrator sketches a picture which subsequently appears on a big screen: a Polish princess saves her country by delivering herself to Napoleon. But halfway through the scene her character turns out to be a role in yet another drama piece, which takes place on and next to a theatre stage during World War II. The emperor's sweetheart is actually a member of the resistance. In the ridge of the theatre where she performs the Napoleon play, she is transmitting messages to the Allies. Theatre in film in a film within a play. This war movie in black-and-white was shot in the Plateaustraat in Ghent: personal reality is also seeping into the plot. At the end the real actress, the Polish Agata Maszkiewics, comes to greet the audience. Then you suddenly see her seated between the other spectators as well. The princess clothes are the only thing to go by, the rest of the set staggers continuously. The story keeps spinning to the extent that you, as a (real) spectator, go insane from the constant jumping between story lines. Your brain can no longer follow and is screaming for help. Clarity now! Please! It is a powerful moment in the show: on the one hand there is the awareness of the game, of the constant 'mise-en-abîme'; but on the other hand you just can't keep up. Of course that is the way of dreams as well.

Back on the stage of the Kaaitheater film images and theatrical sketches keep running. You recognize Napoleon and his frail mistress, exactly as they are on the set, but also figures from different Coen brothers' movies (No Country for Old Men, Fargo, and The Big Lebowski). The Danish prude loses herself completely in pole-dancing, the benign Swiss throws himself on a chainsaw and the clumsy Belgian becomes a Texan sheriff. No one is who they were before, the way they were before. Characters perform their opposites. But are they performing film, theatre or TV? Or a dream? Were the characters in the chat box the real actors? Who are they really? What is real? And who are we? Is this deconstruction? Is this postmodernism? Is this where we enter philosophy?

UNION DREAM

Reality does not exist, postmodern thinking tells us. So-called reality is fiction, puzzled together by our rectilinear brains. Get rid of it. Stories are broken up, identities fall to pieces. This is not a new discourse. It characterizes the philosophy and art of the last quarter of the previous century. From the eighties onwards post-dramatic theatre also systematically deconstructed classical pieces. This post-era seems to have ended. Nevertheless, what is fascinating about Youdream is your almost literal experience of this deconstruction as a spectator. Because it is impossible to handle incoherent facts *de facto*, even in the fictional world of film and theatre. Yearningly you try to find some consistence on this split trail. That is exactly what the Superamas toy with. The slyboots. Your need for meaning drags you so far as a spectator that you would rather take the bend with faulty, silly Hollywood fiction than to lose the thread of the story.

But there is more going on. For the last part of Youdream has everything to do with dreams. For one. The excessive final scene, in which everything intermingles, refers just as much to the unruliness of actual nighttime dreams. In dreams anything is possible. A real rainbow on stage is possible too. Secondly. The actor donning the skin of the cool sheriff and the actress in the pole dancer's red bikini might be fulfilling their own dreams: those of a character they are not (or don't dare to be) in real life. Our nighttime fantasies as personal remakes are movie scenes that have moved us before. Thirdly and lastly. The way the Superamas work with clichés about Europeans, says something about the semi-conscious European identity shared by Europeans. After all, our culture is made up of facts that we have voluntarily or involuntarily fictionalized into a coherent history. Napoleon and World War II, for instance. The bad guys and the good guys. Much of our cultural past nowadays we really get to know through cinema and television. Thus Western identity is marked in its profoundest core by movies, series, fictionalized biographies... In that sense the European sentiment of unity has more to do with shared fiction – ranging from Jesus Christ Superstar to Harry Potter VII – than with a conscious ideology of community.

Seen on December 10th 2010 in Kaaitheater, Brussels.

THAT'S ENTERTAINMANTE!

YOUTREAM - SUPERAMAS

MIA VAERMAN

Misschien redden de Superamas de podiumkunsten wel. Zo groot is het plezier dat van de scène spat, zonder toe te geven aan zogeheten publiekseisen. Mooie meiden, Hollywood glamour, tomeloze verbeelding, technologische hoogspanning en veel lol., dát wel. Tegelijk is hun werk doorweven met (Frans) filosofisch gedachtengoed. Tot vermaak van henzelf én van de toeschouwer.

De Superamas zijn zes kunstenaars van diverse komaf: plastische kunst, theater, industrieel design en muziek. In 2002 startten ze vanuit Kortrijk als reactie tegen 'theater met een boodschap'. Zij willen alleen vragen stellen, geen antwoorden geven. Ze boksen producties in elkaar waarvan moeilijk valt uit te maken of ze eerst met de inhoud, dan wel met de vorm aan de slag gaan. Ze knutselen met film, televisie, internet, klankbanden, microfoons en camera's. Ze spelen met de acteur en met de toeschouwer, sollen met mannen en vrouwen in sexy outfits. Ze lachen met onze Europese identiteit en nemen een loopje met (beelden van) de werkelijkheid. Hun ingenieursoog bekijkt de realiteit als manipuleerbare fictie. Ook verhaalstructuren halen ze vakkundig uit elkaar en naaien ze averechts weer aanen. Tot we er niets meer van begrijpen en alles duizelt. De zichtbare realiteit splitst zich op voor onze ogen, en ons zelfbewustzijn wankelt.

Het collectief houdt kantoor in Brussel en zwermt met haar voorstellingen uit over Europa en verder. Ook zelf zijn de makers en acteurs van het Frans-Oostenrijks gezelschap afkomstig uit vele verschillende landen afkomstig. Dat moet behoorlijk wat geknoei opleveren met het European English dat ze onderling allicht spreken. Dat idee krijg je toch op het toneel: naast Engelse dialogen duiken Franse, Italiaanse en zelfs Nederlandse en Deense zinnen op – tot groot jolijt van wie de gore praat toevallig begrijpt. Samen vormen de Superamas dus een onmogelijke mix van (cultureel bepaalde) talen, opinies en gewoonten. Laat daar deconstructief denken op los en je krijgt een complete kakofonie. Of vernuftig entertainment. Entertainante, zoals de Fransen het uitspreken. Entertainment, als de Vlaming het zegt.

DROMEN OP SCÈNE

Youdream begint met een virtuele chatsessie. Acht Europeanen vertellen elkaar hun dromen, afwisselend in beeld op een scherm opgesplitst in vier. Ze babbelen, verleiden, faken. Zeuren doen ze ook, maar alleen als het andere geslacht er niet bij is. De Belg doet alsof hij hard sport, de Fransman geeft zich uit als Italiaan. Het Poolse meisje veinst naïviteit, het Deense lijkt preuts. Stereotypen. Als na een tijd het scherm opgetrokken wordt, blijkt dat alles op de scène zelf werd geregistreerd, live. Spelen met wat hier of elders gebeurt: nog zo'n truc van de Superamas. Op www.youdream.be kan je ook al hun andere hilarische chatsessies bekijken – ooit willen ze er een heuse tv-show van maken.

Dan verplaatst het spektakel zich naar de zaal. Wie wil mag zijn droom vertellen, acteurs zullen hem dan live op scène uitbeelden. De toeschouwers aarzelen: dromen zijn intiem, gênant, fragmentarisch of te complex om te vertellen. Even valt de voorstelling ongemakkelijk stil. Iemand neemt de micro, maar er komt geen droom uit zijn gedachten gerold. Dreamer's block. Een tweede vertelt iets onbegrijpelijks in het Engels, herhaalt het even onverstaanbaar in het Frans - de acteurs mimeren vaag wat. Een derde toeschouwer beschrijft eindelijk een zorgvuldig opgebouwde droom met de klassieke ingrediënten: een familiaal kader, seks, ongepaste handelingen, ontoelaatbare intimiteiten, agressie. Even vreest de zaal dat de man zal vertellen hoe hij zijn moeder verkracht, maar het loopt goed af. Hij zal gewoon blij zijn als ze dood is, besluit hij. Weer worden tafereelen uitgebeeld op de scène, iets intrigerender nu. Alleen overtuigen ze niet, hoe hard de acteurs er ook op getraind werden. Het is de enige passage in de voorstelling die flauw uitpakt – moeilijk is dat met die titel. Wellicht is het nog zoeken naar de goeie aanpak. Of meer mensen moeten hun droom laden op de Youdream-site. De compagnie belooft de beste uit te beelden bij de volgende voorstelling. Gaaf is wel dat de Superamas met

die website een constante interactie opzetten tussen hen en het publiek, voor de hele duur van de voorstellingenreeks. Publieksparticipatie is dat, zonder de naam te gebruiken. Als het aan hen ligt, bepalen we over een paar jaar met gsm vanuit de zaal de intrige van hun stukken.

MISE EN ABÎME

Na de droomsessie gaat de stop echt van de fles. Een laatste droomvertelster schetst een beeld dat opeens op groot scherm verschijnt: een Poolse prinses redt haar land door zich aan Napoleon over te geven. Maar halverwege het taferel blijkt haar personage ineens een rol binnen een volgend drama, dat zich afspeelt op en naast een theaterpodium tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het liefje van de keizer is eigenlijk een verzetsstrijdster. In de nok van het theater waar ze het Napoleon-stuk speelt, seint ze berichten door naar de geallieerden. Theater in de film in een film binnen een stuk. De zwart-wit oorlogsfilm werd gedraaid in de Plateaustraat in Gent: persoonlijke realiteit begint zich ook al te mengen in de intrige. Aan het eind komt de échte actrice, de Poolse Agata Maszkiewicz, het publiek salueren. Dan zie je haar opeens ook zitten tussen de andere toeschouwers. De kleren van de prinses zijn het enige houvast, de rest van het decor kantelt voortdurend. Het verhaal tolkt zodanig dat je als (echte) toeschouwer dwaas wordt van het heen- en weerspringen tussen de verschillende vertellijnen. Je hersenen kunnen niet meer volgen en roepen om hulp. Eenduidigheid nu! Alstublieft! Het is een machtig moment in de voorstelling: enerzijds is er het besef van het spel, van het aanhoudende '*mise en abîme*', maar tegelijk kan je niet mee. Zo gebeurt dat natuurlijk ook in dromen.

Terug op de bühne van het Kaaitheater lopen filmbeelden en theatrale sketches gewoon door. Je herkent Napoleon met zijn frêle minnares, precies als op de set, maar ook figuren uit de films van de Coen brothers (No country for Old Men, Fargo, The Big Lebowski). De preutse Deense laat zich helemaal gaan in paaldansen, de goedaardige Zwitser gooit zich op de kettingzaag, de onhandige Belg wordt Texaanse sheriff. Niemand is nog wie hij eerst was, hoe hij eerst was. Personages spelen hun tegendeel. Maar spelen ze nu film, theater of tv? Of een droom? Waren de karakters in de chat box de echte acteurs? Wie zijn ze écht? Wat is écht? En wie zijn wij? Is dit deconstructie? Is dit postmodernisme? Stappen we nu binnen in de filosofie?

UNION DREAM

Werkelijkheid bestaat niet, zegt het postmoderne denken. Zogenoemde waarheid is fictie, zelf in elkaar gepuzzeld met ons rechtlijnige verstand. Weg ermee. Verhalen worden opgebroken, identiteiten vallen aan diggelen. Dit is geen nieuw discours. Het kenmerkte de filosofie en de kunst in het laatste kwart van de vorige eeuw. Ook het postdramatische theater deconstrueerde vanaf de jaren tachtig systematisch de klassieke voorstellingen. Dat post-tijdperk lijkt alweer voorbij. Toch fascineert in *Youdream* hoe je die deconstructie als toeschouwer bijna letterlijk aan den lijve ondervindt. Want het is onmogelijk om de facto met onsaamhangende feiten om te gaan, zelfs binnen de fictionele wereld van film en theater. Smachtend zoek je naar enige consistentie in het versplinterde parcours. Precies daarmee spelen de Superamas. De leperds. Zo ver sleurt je nood aan betekenis je als kijker mee dat je nog liever met de foute, dwaze Hollywoodfictie de bocht volgt dan de draad van het verhaal los te laten.

Maar er is nog meer aan de hand. Ook het laatste deel van *Youdream* heeft immers alles met dromen te maken. Eén. De overdadige eindscène waar alles door elkaar loopt, verwijst even goed naar het ongebreidelde van echte nachtelijke dromen. In dromen kan álles. Ook een échte regenboog op scène kan. Twee. De acteur die in de huid van de coole sheriff kruip, en de actrice in het rode bikinitje van de paaldanseres vervullen misschien hun eigen droom: die van een personage dat ze in het echte leven absoluut niet (durven) zijn. Onze nachtelijke fantasieën als persoonlijke remakes zijn filmscènes die ons eerder beroerden. Drie, tenslotte. Hoe de Superamas aan de slag gaan met clichés over Europeanen, zegt iets over de halfbewuste Europese identiteit die de Europeanen delen. Onze cultuur hangt immers aan een van feiten die we gewild en ongewild hebben gefictionaliseerd tot een coherente geschiedenis. Napoleon en de Tweede Wereldoorlog, bijvoorbeeld. De slechten en de goeien. Veel van ons culturele verleden leren we tegenwoordig trouwens pas goed kennen via bioscoop en televisie. De Westerse identiteit wordt zo tot in haar diepste kern getekend door films, series, gefictionaliseerde biografieën... In die zin heeft het Europese samenhorigheidsgevoel meer vandoen met gedeelde fictie – van *Jesus Christ Superstar* tot *Harry Potter VII* - dan met een bewuste gemeenschapsideologie.

Gezien op 10 december 2010 in Kaaithéâtre, Brussel.

Deze tekst kwam tot stand in het kader van Corpus Kunstkritiek, een initiatief van VTI - Vlaams Theater Instituut, met steun van Vlaams-Nederlands Huis deBuren. www.vti.be/corpuskunstkritiek

De teksten van het Corpus Kunstkritiek vallen onder de licentie [Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivative Works 2.0 Belgium](http://creativecommons.org/licenses/by-nd/2.0/be/), wat betekent dat de teksten verspreid, maar niet veranderd mogen worden. Elke vorm van verkoop of betalende distributie is apart te onderhandelen, contacteer VTI.

Superamas inszenierten im Tanzquartier eine Traumlandschaft

Ein Statusbericht von der Seele Europas

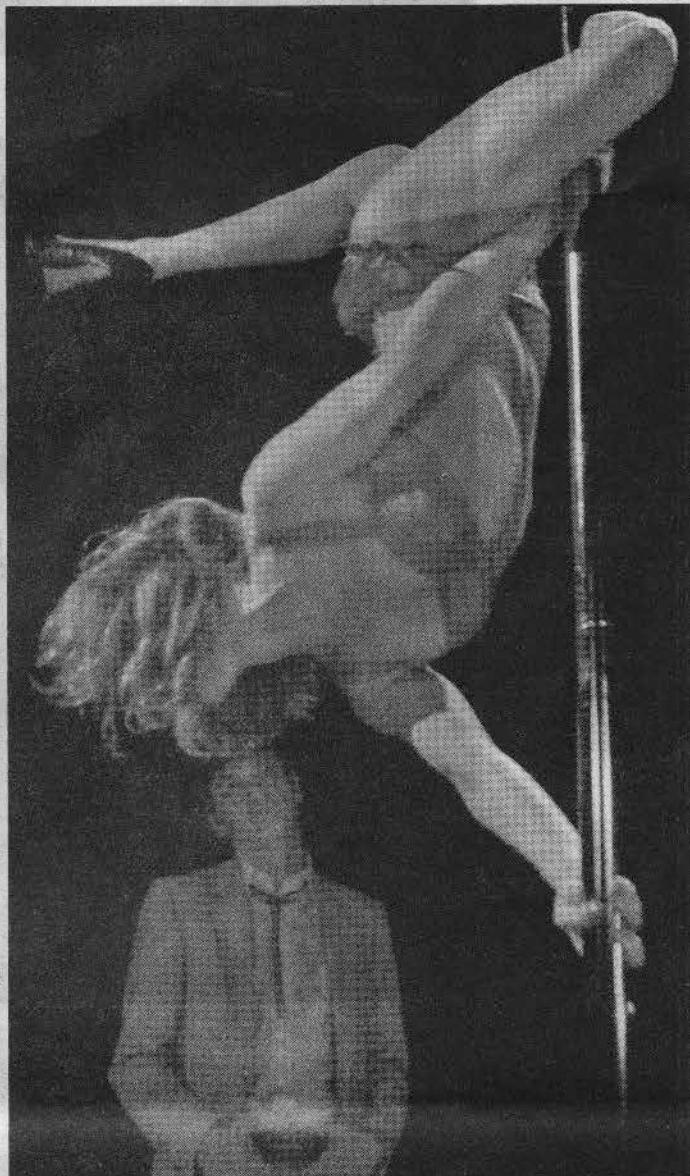
Von Helene Kurz

■ Das Künstlerkollektiv Superamas begibt sich auf eine bizarre Reise: Die jüngste Arbeit „Youdream“ - ein Mischmasch aus TV-Serie, Internet-Chat, Musik und Theatersport - verarbeiten Träume zu ausdrucksstarken Performances und Videosequenzen.

Gestartet wird via Leinwand. In einem fiktiven Internetchat mit Webcam erzählen sich Menschen aus europäischen Ländern ihre absurdnen, manchmal auch wüsten Träume. Ein Italo-Macho (Roch Baumert) erheitert sich etwa an sexistischen Äußerungen, und eine Öko-Dänin (Karen Lambaek) erzählt über ihr rotes Fahrrad. Vordergründig handelt es sich um witzige Episoden, die an keinem Klischee vorbeischrammen. Hinter dem Geplänkel aber steckt ein Statusbericht über den mentalen Zustand Europas und seiner Bürger: Einsamkeit, Angst, Xenophobie, mangelndes Selbstwertgefühl und sportliche Selbstinszenierung flimmern über die Leinwand.

Verschlungene Welten zwischen den Zeiten

Auch Träume des Publikums werden zu kleinen Stücken verarbeitet: Eine Verfolgungsjagd durch ein hautloses Monster gerät zu einem Live-Strip auf der Bühne. Dann der jähe Bruch: In einem plötzlich projizierten Video schlüpft Agata Maszkiewicz in die Rolle der Maria Walewska, der Geliebten Napoleons, um sich dann als Schau-

Laszive Akrobatik im Seelenland: Karen Lambaek und Diederik Peeters im Tanzquartier. Foto: Giannina Urmeneta Ottiker

spielerin eines Films zu entpuppen, der während des Zweiten Weltkriegs gedreht wurde.

Einer Zwiebel gleich schälen sich die verschiedenen Traumschichten ab, rasche Ort- und Zeitwechsel verstärken den komplizierten Aufbau der Handlungs-

dimensionen. Ein Hauch von Ernst Lubitschs Film „To Be or Not to Be“ ist zu spüren, als sich die Schauspielerin als Widerstandskämpferin entpuppt: Ein Europa, dessen Geschichte von Krieg, Gewalt, Macht und Ohnmacht geprägt ist.

Der Übergang zur Büh-

nenperformance ist fließend. Martin Schwab darf sich im blauen Bademantel an Maria Walewska alias Maszkiewicz mit einer Kettenäge austoben, und Karen Lambaek tanzt parallel dazu in knallroter Unterwäsche lasziv an der Stange.

Der Hang zu Chaos und Vielschichtigkeit ist bereits im Namen der Künstlergruppe präsent: Superamas bedeutet so viel wie Galaxienhaufen. 1998 in Paris gegründet, bedient sich das Künstlerkollektiv aus einem Baukasten aus Lichtdesign, Tanz, Performance, Videoinstallation und Musik, um die Wirklichkeit neu zu konstruieren. 1999 feierte die österreichisch-französische Formation mit „Building“ ihr Debüt und ist seitdem ein Fixpunkt der Tanz- und Performance-Szene.

Leichtes Spiel mit buntem Finale

Leicht tragen die Superamas ihr Publikum durch den Abend. Der Tonfall ist kindlich-aufgeweckt, das Spiel erheiternd. Auch der Schluss ist gut gesetzt: Martin Schwab lässt zu den Klängen von Iggy Pops „The Passenger“ Regentropfen auf seinen Körper prasseln, während langsam ein Regenbogen über ihm erscheint. Schnulzig, übertrieben und gerade deshalb grandios. ■

Tanz

Youdream

Superamas

Mit Martin Schwab u. a.
Tanzquartier Wien

SIE ÜBERTREFFEN SICH SELBST

EIN "YODREAM" DER SUPERAMAS IM TANZQUARTIER WIEN

Von Astrid Peterle

Nach dem Motto „sharing is caring“ stellte das französisch-österreichische Künstlerkollektiv Superamas im Tanzquartier sein neuestes, nach eigenen Angaben „multilayered“ Performance-Projekt Youdream vor. In gekonnt souveräner Weise verschachtelte Superamas verschiedene mediale Ebenen, um sich so vordergründig dem Thema Traum anzunähern. Als Annex an den www.you-Hype der vergangenen Jahre konzipierte das Kollektiv eine Internet-Plattform, in deren simuliertem Chatroom die KünstlerInnen über Träume diskutieren und jedermann einen Video-Podcast über seinen Traum hochladen kann.

Mit diesem auf eine Leinwand projizierten Chatroom nahm auch die Performance ihren Anfang – und brachte zweierlei Überraschungen für die ZuschauerInnen. Nichts ist, wie es scheint: Nach einigen Minuten offenbart sich, dass die Videos aus dem Chatroom tatsächlich live hinter dem Vorhang produziert werden. Und was sich als Traumintrospektion ausgibt, ist vielmehr eine Satire über den Traum eines vereinten Europa, in der die ProtagonistInnen einander beim Verkörpern von Länder- und Geschlechter-Klischees überbieten. Philippe Riéra, der als charmant-unheimlicher Conférencier durch den Abend führte, leitete zur nächsten Ebene der Performance über, in der das Publikum zum Mitmachen animiert wurde.

Der Rocker strippt und kiss, kiss

Einige ZuschauerInnen kamen so in den Genuss, ihre geschilderten Träume vom Kollektiv reenacted bzw. interpretiert zu bekommen. Aus einem Traum über verfolgende Monster wurde dabei ein Langhaar-Rocker-Striptease und aus dem Traum eines Vaters über seine zu beschützende Tochter eine Kuss-Szene mit Britney-Spears-Melodie-Untermalung – ein gelungenes Auf-die-Schippe-Nehmen von Traumanalysen und dem Glauben an die Authentizität von Live-Performances (waren etwa die Handlungen der PerformerInnen wirklich improvisiert?).

Virtuos schließlich der Übergang zur nächsten medialen Ebene der Performance – dem Höhepunkt von Youdream: In einem Film wurden politik-, film- und Superamas-historische Referenzen zu einem packenden Mini-Thriller verwoben, in dem Nazis, Napoleon und Maria Walewska (ein Zitat aus Superamas' Vorgängerstück Empire) sowie eine queere Country-Music-Performance für Spannung sorgten. Der verschiedenen Ebenen war mit diesem Film aber noch nicht genug. Während sich die Tänzerin Agata Maszkiewicz plötzlich anstatt auf der Leinwand live in die Rolle der Geliebten Napoleons, Maria Walewska, versenkt, betreten seltsame Gestalten die Bühne, die an allerlei Kinofilme der letzten Jahre erinnern: vom Coen-Brothers-Cowboy, dem American-Psycho-Telefonieren im Duschhandtuch bis zum Pole-Dancing à la Sofia Coppolas „Somewhere“. Wie so oft in Träumen kippt die Handlung mehr und mehr ins Absurde – der Weg vom Kettensägenmassaker zum Regenbogen ist zumindest im Traum nicht weit.

Superamas haben sich mit dieser Gratwanderung zwischen den Medien, dem Realen und Fiktionalen wieder einmal selbst übertroffen. Und erneut bewiesen, dass man das Übel – hier in Form einer aus den Rudern gelaufenen Unterhaltungsindustrie – am besten mit dessen eigenen Waffen schlägt.

(2.2.2011)

The Production of Dreams

The daily production of dreams is enormous. We all dream, in all parts of the world – during the day and during the night. We then recount and stage those dreams. They rule our woken life. Dreams are a reactionary force of being awake, a force leading back to a preceding stage, one in which it seems as though we are awake, awoken from the sleep and from the dream. This reactionary force also leads forward, to the future, since dreams influence our actions. They are therefore an active force; in dreams our innermost desires become manifest, we wake up into reality – a realisation of dreams. Dreams are desires that both arrest and propel us in life. They are the fulfilment of the void that appears when all desires have been disclosed and realised. But there always exists a yet unfulfilled desire, which expresses itself in the latency of dreams: it represents our drive, our passion and our misery. The production of dreams is compulsory; they are our only support, our sole saving grace. Other people who reach into our subconscious and mould it according to their wishes also stimulate the production of dreams. In dreams, the truth as we normally conceive it does not exist, namely the most profound truth about ourselves; instead the truth and desire of others, of the Other, is manifested, and in the dream scenes this desire assumes the image of our own desire and our own truth. There is no linear development in dreams, everything is dislocated, condensed, represented and symbolised, or, in Freud's terms, nothing is what it is. This is the reason why dreams are such a convenient object of manipulation, abuse and value conversion, an object or real ideological power. Despite the fact that in dreams nothing is what it is, we alone are the masters of translating dreams into exactly what is, and what we want and desire it was. There is nothing more tiresome than recounting dreams, nothing less compelling than the drama of dreams, nothing more transparent than the ideological (self)justification through dreams, nothing aesthetically less appealing than a (literal) manifestation of dreams. Dreams are a world that should remain loyal to the pre-wake time, to itself, to dreams as dreams that can declare themselves as a parallel, self-sufficient realism and reality – but only if they choose to do so themselves. We should transition into dreams in the same manner as we transcend the boundaries of utopian, heterotopical and merely topical spaces: by knocking as uninvited guests do, with a borrowed key as we enter into a hotel room, by breaking into a wall as burglars do; we should not transition there smoothly, instead this should be done with an explosion, with a scream. Dreams are not a mirror, or, to put it more exactly, they are a mirror of nothing whose silvery backing is a condensation of our individual or collective desires. This coating is thin allowing areas behind the reflective surface to be visible, but these areas at the same time watch themselves in its black back surface, which is the real truth of the mirror. What is more interesting than the relation between dreams and reality is the difference which we note as observers in someone who screams (obviously) having a nightmare, but his silent scream cannot be heard, only seen, it is merely a strenuous effort to express it in reality, to deceive the woken state into believing that its time has not come yet, all the way pretending that at any moment it is possible to escape from the dream it into the woken state. Dreams are a convulsion of the subconscious right before waking up, they are the void described by Giorgio Agamben, one that represents nothing and is not representative, yet remains utterly fulfilled in its depletion. We should trust no one who declares himself a dream interpreter, since he knows nothing of reality. We should not believe dream prophets who find the pinnacle of beauty in dreams, since they wonder around with eyes closed and do not see. We should rebel the dream logic that interprets dreams as a compensation of reality, while at the same time agreeing to reality without reservation. Dreams are an exotic resort of a post-capitalist production of joy, and a neoliberal economic currency of

paralysed consumers, a universal currency, a credit card without credit for which we so readily deposit our individuality, uniqueness, virtual movement in time, only to submerge it into a nameless collective *jouissance*.

We can inhabit dreams only as staged subjects, as tireless performers on the stage who have more happening to them than they themselves make happen, who are guided by the omnipresent director or choreographer whose existence as performers we persistently deny, yet are unable to make a single step without him. We freeze on the sport becoming an ideal target for all types of intrusion and temptation. We are propelled through dreams by an exterior motor much like metal balls are in the pinball machine, directed in effect by the unexploited, forbidden possibility of a mistake, a *tilta*.

How can dreams be staged at all? We should realise that a painless resolution of crisis does not exist, that there are no side trenches serving as shortcuts out of trauma saving us from experiencing horror, and that there are no shallow ditches through which death could be washed away from us like an abominable excrement. Any transition to an (other) scene happens because of a background that is the unspoken truth of dreams. In staging dreams there are no mirror gestures, no literacy that could be translated or itself be a translation of something prior. The dream logic is a euphemism, *contradictio in adiecto*, an ethical consolation for a cruel, raw, carnal, sordid and traumatic representation of the void of which nothing definite can be said, in which it is only possible to be. How can logic and order be detected in an infinite dream reserve, in an incessant production of dreams, in the hyper-textual domain of Youdream, which is so evidently similar to the unmanageable uploading of dreams on Youtube? How to condense, displace, represent and symbolise something that evades any attempt of all aforementioned methodically? Probably by inventing a reality regime that juxtaposes something that has not been seen together before, something that can surprise us with its revolutionary cloak over its reactionary core, something that draws attention to itself with its reek, its flirtation, its friendly phrasing, its humorous glaze, which, however, reveals its (meta)performative essence in cuts and transitions, with fleeing from everything that forces us to empathise with reality, with delays from the logical and establishment of the woken state with no promise of rest and repose. Compulsory dreams indicate a compulsory reality, which is entered by uninvited guests: supervisors and consolers. "Just like in dreams" – the time when this phrase will no longer be used does not seem to be near, in fact, in the period of decline that has no indication of a new rise, it can be doubted it this time is possible at all.

Dreams. Let us remove this word from our vocabularies and allow ourselves to be dreamed. We will not reach a consolation, yet at least for a moment we will participate in closeness.

A witty, unexpected theatre performance for everyday use – what more could we desire?

Blaz Lukan, April 2011

Kopieën zonder origineel

Het Frans-Oostenrijkse gezelschap Superamas heeft ook een stevige Belgische verankering. Wie zo Europees opereert, moet wel ooit de schijnwerpers richten op de ‘Europese droom’. Dat gebeurt in ‘You dream’. Een stuk dat niet ophoudt bij de deur van het theater maar zich uitbreidt naar het web (www.youdream.be), TV en cinema. En zoals het hoort bij web 2.0 : ook jouw droom krijgt hier een plaatsje.

‘You dream’ opent met de projectie van video chatsessies op een scherm. Nemen deel: een Poolse, een Deense, een Zwitser, twee Fransen (waarvan één poseert als Italiaan) en een Amerikaan. Genoeg nationaliteiten om alle clichés, vooroordelen en valse pretenties over de ‘Europese geest’ welig te laten tieren. Terloops worden ook gemeenplaatsen over sekseverschillen door de mangel gehaald.

Onderwerp van gesprek zijn de dromen van de deelnemers. Dat verschuift al snel naar de kwestie wat illusie en wat werkelijkheid is. Dat blijkt uit een kleine kunstgreep. Als een doek op het podium wegschuift merk je dat de chatters niet thuis voor hun pc zitten, maar op podium de situatie faken.

Natuurlijk! We zitten in een theater. Dit zijn acteurs die een rol spelen! Toch bevreemdt het dat haast alle details die over zichzelf weggeven uit hun werkelijke leven gegrepen zijn. Gaat het hier dan over de klassieke vraag wie we ‘echt’ zijn? Bevinden we ons op de glibberige zeepbaan van de identiteit?

In zekere zin. Alleen: Superamas is er de groep niet naar om een klassiek antwoord te geven op dat soort vragen. Hier geen moment waarop plots de maskers vallen. Achter elke nieuw beeld dat de performers vanaf nu zowel live als op het scherm van zichzelf zullen ophangen blijken zich vele andere te verschuilen. Ze dromen zich talloze levens bij elkaar, allemaal even vals of even echt.

Het leuke is dat het publiek, aangemoedigd door moderator Philippe Riéra, ook zijn dromen kan aandragen (ook via het web) en daar soms voor beloond wordt met een verwerkelijking ervan op het podium. Het schept een bijzondere band tussen kijkers en performers.

De angel van het stuk zit echter in het tweede deel. Op aangeven van één toeschouwer begint plots een film te lopen. In die film tuimelen de verhalen als gek over elkaar heen. Hier verandert Agata Maszkiewicz zomaar, met de bizarre consequentie van dromen, van rollen. Eerst verschijnt ze in een toneelspel als Maria Walenska, de Poolse liefde van Napoleon. Daarna ontvoert ze zich tot de actrice/verzetsschilder die deze rol speelt tijdens WO II. Even onverwacht is ze daarna de actrice die die tweede actrice speelt en komt groeten op een podium. In datzelfde beeld blijkt ze ook in de zaal te zitten als toeschouwer.

Niet alleen zij springt zo van de hak op de tak, al spant zij wel de kroon. Wat steeds meer opvalt is dat deze droombeelden, want dat zijn het onmiskenbaar gekneed zijn naar het model van Hollywoodfilms, o.a. over het Europese verleden. Die gedachte dook bij Superamas al vaker op. Films worden (niet langer) naar het echte leven gemaakt, het is het echte leven dat

zich schikt naar het voorbeeld van film en media. In één adem door volgt ook de suggestie dat we ook het gros van onze (historische) denkbeelden daaruit betrekken.

‘Youdream’ eindigt na dit lange filmfragment weer als live spektakel, alsof de filmacteurs uit het scherm gestapt waren. Daarom vieren ze hun fantasmas niet minder bot. Integendeel. De preutse, gevoelige Karen Lambaak uit de chatsessies toont zich hier een volleerde stoeipoes en paaldanseres. De Zwitser Martin Schwab die we leerden kennen als een verzoenende Christusfiguur banjert nu rond als een op sex en bloed beluste pooier. Zeker in zijn gesprekken met Diederik Peeters herken je ook nu weer referenties aan films, in het bijzonder films van de Coen Brothers als ‘The big Lebowski’.

Een moraal is er niet aan dit verhaal. Er is enkel de wat ongemakkelijke vaststelling dat wat of wie we zijn een bijna toevallige, mogelijke, versie is van wie we allemaal zouden kunnen zijn. Maar vooral: al geloven we vaak het tegendeel, in dit tijdperk is geen van die mogelijke ‘ikken’ 100% ‘origineel’.

Pieter T’Jonck - De Morgen / Brussels

Kaaitheater 10 & 11 december, Vooruit 17 & 18 december

Copies without an original

The French-Austrian company Superamas also has a firm Belgian anchorage. Someone operating on this European scale, was bound to one day aim the spotlights on the ‘European dream’. This happens in ‘Youdream’. A piece that doesn’t end at the doors of theatre, but expands to the web (www.youdream.be), TV and cinema. And as customary with web 2.0: your dream receives a place in this as well.

‘You dream’ opens with the projection of video chat sessions on a screen. Taking part: a Polish, a Danish, a Swiss, two Frenchmen (of which one is posing as an Italian) and an American. Enough nationalities to let flourish all clichés, prejudices and false pretenses about the ‘European spirit’. In passing, stereotypes about gender differences are also being mangled.

The subject of conversation is the dreams of the participants. This soon shifts to the question of what is illusion and what is reality. This becomes apparent through a minor trick. When a curtain on the stage is pulled away, you discover that the chatters are not in their homes behind their PCs, but are on stage faking the situation.

Of course! We’re inside a theatre. These are actors playing a part! Yet it has an alienating effect that almost all details they give away about themselves are real slices of life. Is the issue at stake here the classical question of who we ‘really’ are? Do we find ourselves on the slippery soap slide of identity?

In a sense, yes. Only: Superamas is not the kind of group to give a classical answer to this kind of question. There is no moment in which the masks suddenly drop. From this point onwards, behind every new image the performers paint of themselves both live and on screen, plenty of others will turn out to be hidden. They dream together a plethora of lives, all equally false or equally real.

Quite appealingly the audience, encouraged by compere Philippe Riéra, can also put forward their dreams (and via the web as well) and are sometimes rewarded for doing so by their realization on stage. This creates a special bond between spectators and performers.

However the sting of the piece is situated in the second part. Suggest by one of the spectators, a movie suddenly starts to run. In this film the stories tumble across each other like crazy. Here Agata Maszkiewicz blatantly changes roles, with the bizarre consistency of dreams. At first she appears in a theatre play as Maria Walenska, the Polish lover of Napoleon. Then she reveals herself as the actress/member of the resistance, playing this part during World War II. Just as unexpectedly she then becomes the actress playing the second actress, who comes on stage to receive the applause. In that same shot she also turns out to be seated in the house as a spectator.

She is not the only one who keeps shaking things up this way, although she does bare the palm. It becomes more and more prominent that these dream images, because that is what they are, have indisputably been modeled on Hollywood movies, among other things about the European past. This thought has surfaced with Superamas before. Movies are (no longer)

being shaped after real life; it is real life that adapts to the example of film and media. In one breath it is suggested that we also attain the bulk of our (historical) conceptions from it.

After this long piece of film ‘Youdream’ draws to a close once more as a live spectacle, as if the movie actors stepped out of the screen. This does not mean that they give rein to their phantasms any less. On the contrary. The prudish, sensitive Karen Lambaak from the chat sessions shows herself here as a skilled sex kitten and pole dancer. The Swiss Martin Schwab, who we got to know as a reconciling Christ figure, now paces about as a pimp lustng after sex and blood. Especially in his conversations with Diederik Peeters, you again recognize references to movies, particularly Coen Brothers’ movies like ‘The Big Lebowski’.

There is no moral to this story. There is only the somewhat uncomfortable observation that what or who we are is an almost accidental, possible version of who we all could be. But most of all: even though we often believe the contrary, in this day and age none of these possible ‘me’s’ is 100% ‘original’.

Pieter T’Jonck - De Morgen / Brussels

Kaaitheater 10th & 11th December, Vooruit 17th & 18th December

Superamas: Youdream

Vom Multikulti-Weichspüler zum Alpträum im EU-Raum

Für Europas Träume interessiert sich das österreich-französische Künstlerkollektiv Superamas. Und gibt sich vorerst leichtköstig mit projizierten Bildchat-Szenen. Zu viert loggt man sich ein und muntert in kindlichem Ton zum Erzählen des Geträumten auf: «Come on, we share to care!». Der weichgespülte Multikulti-Spot unterhält witzig mit Einschlag ins Seicht-Doofe. Und dann sehen wir auch, wie's gemacht wird: Wie Autisten sitzen die Chatmitglieder nebeneinander und leben nur für ihre jeweilige Kamera. Finten zur Selbstinszenierung werden sichtbar: Der Heavy-Hühne spielt nicht selber Gitarre, der Sportler hat für die Liegestützen die Kamera gedreht.

Und jetzt ist das Publikum gefragt («since we are now one little cozy community»). Ein paar mutige Zuschauer teilen ihre Träume mit, aber die angeblich improvisierten Umsetzungen sind plakativ, verkürzt und enden alle im selben libidinösen Striptease oder im entblößten Genital Jesu. Alles wird immer seichter, immer flacher, vereinheitlicht, vorgestanzt.

Als man gerade meint, die Spielregeln zu kennen, gibt's einen mächtigen Bruch. Ein düsterer Kostümfilm wird projiziert, das eigentlich Verdrängte der cozy community ist politischen Inhalts: Maria Walewska, polnische Geliebte Napoleons, bittet um Freiheit für ihr Land, wird stattdessen vergewaltigt. Sie flieht, die Zeiten geraten durcheinander. Nazis haben Gent eingenommen, Walewska und andere Freiheitskämpfer hetzen durch ein riesiges Theatergebäude, wehendes Kleid, der böse Nazi mit der Knarre hinterher. Parallel dazu auf der Bühne eine Show: Eine singende AmiTunte verführt Napoleon und liefert obzöne Sprüche im Südstaatendialekt, das Publikum, uns selber unangenehm ähnlich, lässt sich mobilisieren, schwingt lachend die Fäuste, während hoch oben hinter den Kulissen Walewska den Nazi erschießt. Applaus zum Höhepunkt: Die Tunte verbeugt sich, das Publikum applaudiert unaufhörlich, der tote Nazi klatscht hinter ihr auf die Bühne.

Der letzte Akt. Die Performer treten auf die Bühne. Mehrere Szenen gleichzeitig, es ist unklar, was wie zusammengehört, und was nicht, aber alles findet im selben Raum statt. Traumwandlerische Assoziationsgalaxien laufen parallel und gehen ineinander über. Leitmotive: Die kostümierte Walewska (Polin) probt die Freiheitsbitte mit einem sie vergewaltigenden Theaterregisseur (Amerikaner). Ein Kettenrägermassakertyp à la Big Lebowski (Schweizer) telefoniert im Bademantel. Eine Poledancerin (Dänin) geht hart zur Sache.

Die Sprachfetzen nehmen Sinngefüge des Ganzen Abends auseinander und setzen sie traumartig wieder zusammen. Wie eine Verarbeitung des bisherigen Stückverlaufs entsteht ein vielschichtiger Alpträum aus den Fragmenten Unterdrückung, Prostitution, männliches Machtgehave und Lebowsky-Cowboy (Flame mit Amiakzent), der auch hier nur kryptischen Nonsense redet. Nach Massaker und Luftgitarre bleibt der Schweizer als einziger genüsslich unter dem Regenbogen sitzen.

Ein Stück wie ein gigantischer Traum. Überraschend, überbordend, überfordernd, doppelbödig und unheimlich intelligent und gut gemacht. Man wittert, dass er Bedeutung hat, erkennt grobe Stränge deutlich und vermag doch die einzelnen Feinstränge mit dem Bewusstsein nicht bis zuletzt aufzudröseln. Bemerkenswert, wie der Plot im Verlauf des Abends an Dimensionen reicher wird, komplexer wird, spannender und rätselhafter.

Das hängt nicht zuletzt mit dem Wandel des Traumbegriffes zusammen. Der psychoanalytische Traum der selbstinszenatorischen und eigentlich autistischen Spass-Chatter mutiert im Moment der Filmsequenz zu einem anderen Traumbegriff, zum Traum als Vision (I have a dream). Gerade in dieser Sorte «Traum» kommt die gemeinsame Geschichte hoch und auf die Bühne, und damit der ganze Dreck. Die Geschichten von Macht, unterdrückenden Systemen und Freiheitskämpfern. Die Unterhaltungs-Travestie des American Dream. Der Vision von der politischen Freiheit stellt sich dem Schlaf-«Traum» der psychoanalytisch eingeschlaferten Individualgesellschaft gegenüber wie ein lange verdrängtes Element des Gemeinschaftsbewusstseins. Erst als diese zappendustere Seite sich per Film dem Zuschauer aufdrängt und sich dem Chatroom und dem libidinösen Spasstheater entgegenstellt, sammelt sich die Bühne zum letzten Akt. Hier mündet alles in einer traumästhetischen Bühnenrealität, in der der Lebowski spielende Schweizer die sowieso nur probende Walewska massakriert. Aus der Traum?

34. EXTRA PODIUM / BOEKEN / FILM

2.12.2010 <H>ART

PODIUM

'YOU'DREAM' van SUPERAMAS EUROPA IN DROMEN

Ik had er mijn werk van gemaakt: mijn vragen over 'YOU'DREAM', het nieuwe project van SUPERAMAS netjes opgeliist. Met wat blikken bier had ik wellicht meer info uit Philippe Riera, lid van het collectief, gekregen. Riera mept mijn ernstige vragen met vrolijk gemak in enkele seconden knock-out of maakt montere ommetjes die nergens op uit lijken te komen. Dingen terug op tafel brengen helpt niet. Hij heeft een gemakkelijke uitvlucht: SUPERAMAS is een collectief waarin ieder lid zijn ding heeft – mijn vragen gaan duidelijk niet altijd over zijn 'ding'! Fair enough, zo blijven we tenminste bij de les. Te serieus mag dit niet worden. Hoewel over het werk van SUPERAMAS uitgebreide theoretische epistels en zelfs boeken geschreven worden, kunnen we hier niet dezelfde weg op gaan. Dan zou u misschien denken dat hun werk zwaar op de hand is. Het omgekeerde is waar.

Julie RODEYNS

"Er is een vreemde consensus dat traag gelijk staat aan serieus en diep. SUPERAMAS wil tonen dat plexierig, vinnig en flitsend ook diep kan reiken". Diep, jawel: het zou verkeerd zijn om theater zoals dat van SUPERAMAS als 'spektakel' te classificeren. Voor de groep is de grens tussen kunst, het dagelijkse leven en entertainment erg dun: ze plukken voortdurend uit het ene om het binnen te brengen in het andere – wat voor een opwindende toegankelijkheid zorgt. Er is

niettemin ook en wel degelijk een kritische inzet. In hun oeuvre bevragen ze vaak de productie van beelden, bijvoorbeeld in de entertainmentcultuur. TV en cinema zien het collectief als 'droommachines': de beelden claimen een waarheid te vertellen en beloven tegelijk het onbereikbare. Die dubbelheid is wat hen interesseert.

'YOU'DREAM' lijkt in zijn intentie bij dat onderzoek aan te sluiten. SUPERAMAS vraagt er mensen om met hen te delen waar ze de vorige nacht

van dromden. Er is een film: 'A SUPERAMAS DREAM' en ook een website waar je youtube-gewijs je dromen kan 'posten' (www.youdream.be). Tijdens de theatervoorstelling kan de vraag ook gewoon in de zaal worden gesteld. De groep professionele acteurs beeldt die dromen daarna uit op de planken. Riera: "Als publiek krijg je dus een inzicht in welke dromen wel en welke niet worden geselecteerd voor re-enactment. Je ziet ook hoe deze dromen worden 'omgezet': wat benadrukt, wegglaten... wordt. Zo krijg je een inzicht in het proces van beeldconstructie. De voorstelling is trouwens meer dan enkel dat re-enactment van dromen. We tonen ook de film en er is ook een 'theatraal moment'. Dat is bewust gedaan: door de confrontatie van de verschillende media (theater, film, video/ internet) zet YOU'DREAM verschillende mogelijke technieken van representatie aan het werk".

EPEMEER

Waarom daarbij dromen als uitgangspunt nemen? Dat lijkt erg gedurfd. Dromen zijn erg epemeer: ze lijken soms heel erg 'echt' maar blijven tegelijk altijd buiten bereik. Welke vragen komen niet om de hoek piepen wanneer je tracht om dromen om te zetten naar reëel beelden? Maar dat is niet waar Riera het over wil hebben. Hij legt uit dat 'YOU'DREAM' vooral over Europa gaat – een ander stokpaardje van de groep. Er is natuurlijk een link: ook Europa kan je zien als een 'droom': tegelijk reëel en irreëel. Riera beaamt: "Als Frans-Oostenrijks collectief met een sterke band met België voelen wij ons in de eerste plaats erg 'Europees', zonder te weten wat dat dan kan betekenen".

'Il giornale della necropoli' van choreograaf Thomas Hauert

ONGEMAK IN BEELD, MUZIEK EN DANS

De Belgisch-Zwitserse choreograaf Thomas Hauert werd dit seizoen voor het eerst uitgenodigd om een choreografie voor het

de arabesques, port de bras en klassieke sprongen... Alleen is het kader waarin deze bewegingen ontstaan onduidelijker dan in een klassiek danswerk. Soms voeren de twaalf dansers bewegingen gelijktijdig uit, maar vaker staan ze schijnbaar willekeurig verspreid over het podium, traag en in zichzelf gekeerd. Hun losse pakjes in felle gebatikte kleuren omfloersen de contouren van hun lichaam, waardoor de blik afgeleid wordt van hun technische meesterschap en de absolute lichaamscontrole. Niet techniek en sierlusiteit, wel stroo-

Alleen, hoe kom je van dromen van willekeurige mensen bij Europa uit? "YOU'DREAM" wil geen didactisch of ideologisch lesje zijn. Ook duidelijke opinies wilden we vermijden. Vandaar de strategie om geen experts aan het woord te laten, maar doorgewone mensen. Die vragen we naar hun droom: dromen zijn erg persoonlijk en soms veelzeggend. Je confrontert mensen met waar zij in geloven. Tegelijk openen ze de deur naar nonsens, absurditeit, fragiliteit ook. Dan zijn er nog de acteurs: die staan allen voor een stereotiepe Europeaan. De arrogante, chauvinistische Fransman, de erudit Italiaan die charmeert maar ook een onverbeterlijke opschepper en een eeuwig klein kind is, de rationele, koude en afstandelijke Deense ... Clichés zijn grappig en gemeen tegelijk. Ze vertellen veel over dingen zoals burgerschap en laten ons toe om deze zaken met humor aan te snijden."

"Daar treedt ook een spel met schaal in werking: je hebt de professionele acteurs en dan de personen die filmpjes uploaden of de mensen uit het publiek, die een beeld geven van Kortrijk, Gent, Brussel of welke stad ook waar we spelen". Of je daarmee je publiek niet in een erg kwetsbare positie brengt? "Jazeker, maar tegelijk zijn we erg eerlijk: we leggen alles open op tafel! Bovendien, niet alleen de toeschouwers, ook de acteurs zijn erg kwetsbaar. Zij moeten improviseren en krijgen soms dromen op hun bord die een hele uitdaging stellen. Dat creëert een zekere geïngageerde intensiteit. Op die manier kunnen acteurs en toeschouwers samenkommen in een gedeelde generositeit".

SUPERAMAS 'YOU'DREAM' onder andere van 2 tot 4 december in HUDA Kortrijk, van 10 tot 11 december in Kaaitheater Brussel, van 17 tot 18 december in Vooruit Gent, www.superamas.com

BOEKEN

Jacques Rancière in vertaling

ESTHETIEK ALS POLITIEK

THE EUROPE OF YOUR DREAMS

EN | The international performance group Superamas travels around Europe via the dreams of its citizens. The result is *Youdream*, a new production that includes elements of theatre and television as well as an Internet component. **MICHAËL BELLON**

© Gianna Urmeneta Ottiker

We spoke to Philippe, a French member of the Brussels-based multinational group (Superamas doesn't use surnames). The hard core of Superamas is made up of six people with backgrounds in the performing arts, music design, and cinema; they come from Austria, France, and Belgium. So they are ideally placed to put together a production about Europe. As usual, of course, they don't go about that task in an obvious way. The members of Superamas are convinced that Europeans' dreams can tell us more about Europe than we might imagine. Europeans like you and me can also make our own contribution to this interactive project. You might even get to see your own dreams made reality by Superamas onstage at the Kaaithéater.

What was the idea behind *Youdream*?

PHILIPPE: We wanted to create a performance based on questions about European identity. What does it mean to be European nowadays? But we didn't want to address the issue in a merely political way. It is a political act to focus on this subject, and we are all disappointed in how little progress Europe is making, but the outcome of our work is a comedy. So we started collecting stories from people around Europe.

Not stories about what they think about Europe. But the stories from their dreams. We asked people to tell us what they dream about in their sleep, and looked at Europe through that perspective. Is there a Belgian way of dreaming? Is there anything specific in this collection of dreams

that would relate to one community? At the end of the day the collection of dreams becomes a kind of a semi-conscious European reality. That opens up a lot of room for us to play.

And it is still open to anybody to make a contribution.

PHILIPPE: The show is linked to the website www.youdream.be, where people can upload their dreams. The dreamer can upload whatever he or she wants. Sometimes it is not very comfortable telling someone about dreams, because they are embarrassing. Other dreams are quite common because they come up frequently. It is also interesting that we are never sure whether people are telling the truth. The show is also about the communication of the dreams. *Youdream.be* is also a platform where you can remodel your identity, or give vent to your frustrations.

How do you make the transition to the stage?

PHILIPPE: By uploading their dreams, people keep the show fed with ideas. We

construct and change the show according to what is uploaded. Of course we digest everything: we pick some out, we rewrite, reproduce, and re-enact. We play a game with unconsciousness and consciousness. Superamas makes your dreams come true. Even if they are impossible. On the site you can also find the "TV series", for which we have rewritten dreams for a number of characters.

So what is the conclusion? Is there such thing as a European dream?

PHILIPPE: If you look at the whole collection we gathered, you can conclude that you have an individual consciousness and a more collective one. The individual is influenced by conditions and surroundings that lead to certain similarities. Dreams cover a rather small range of emotions and feelings. On the other hand you see specific things arise that you wouldn't expect. I wouldn't dream about Tom Boonen, for example, but it did happen to some Belgian people... **A**

NL | Het internationale performancecollectief Superamas reist door Europa via de dromen van zijn burgers. Het resultaat is *Youdream*, een nieuwe productie die zowel een theater-, een televisie- als een internetluik omvat. Upload je dromen op www.youdream.be.

FR | Le collectif de performances international Superamas parcourt l'Europe par le biais des rêves de ses citoyens. Le résultat: *Youdream*, une nouvelle production qui comporte aussi bien un volet théâtre que télévision et même internet. Uploadez vos rêves sur www.youdream.be.

SUPERAMAS: YOUDREAM

10 & 11/12 • 20.30, €12/16, EN (10/12, 18 > 19.30, €5 Focus Superamas, lecture by Pieter T'Jonck, NL)
KAAITHEATER sq. Saintelettesquare 20, Brussel/Bruxelles,
02-201.59.59, tickets@kaaitheater.be, www.kaaitheater.be

kort geding

THEATER

Superamas

*Youdream, a European semi-conscious reality. Op 10-11/12 in Kaaithéater, Brussel, 17-18/12 in Vooruit, Gent
www.superamas.com,
www.youdream.be*

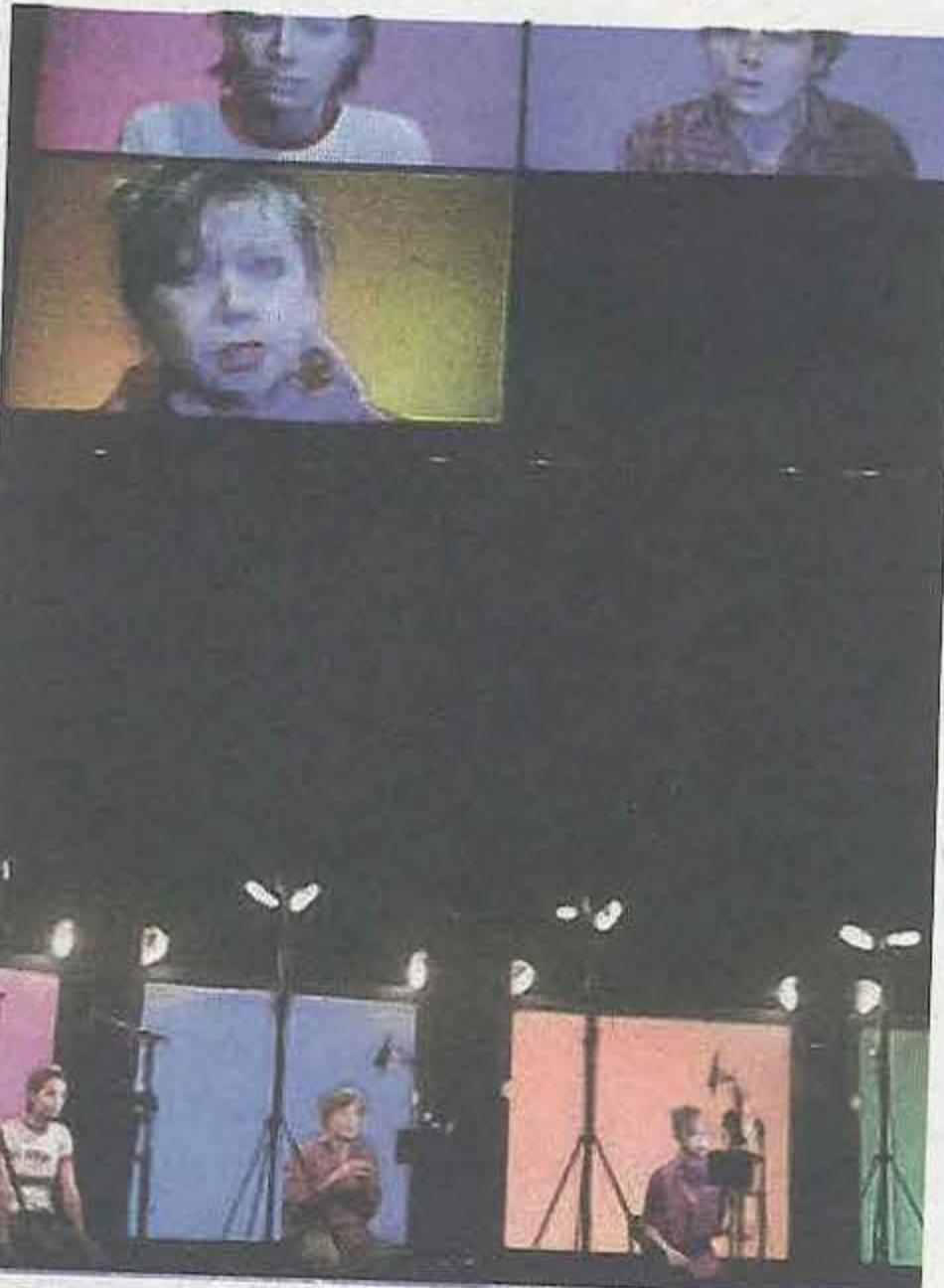
VAN ONZE MEDEWERKER
WOUTER HILLAERT

KORTRIJK | Karen uit Denemarken had plots een penis, die haar straffende vader weer afknippte. De Italiaan Roch kreeg op restaurant een pizza vol piepkleine naakte vrouwjes op zijn bord. En de Pool-

se Agata zag zich omringd door 27 dwergen die haar 'mama' noemden. Eentje verstandt ze niet, want die sprak Turks. Allemaal dromen zijn het, die deze Europeanen chattend met elkaar delen op Youdream. Dat online platform moet de nieuwster worden aan het virtuele firmament dat sociologen 'Youtopia' noemen: de vrijzone waar geslaagde mensen met vrienden een (hun) maakbare wereld vormgeven. Ze spelen er allerlei rollen, de buitenwereld houden ze ver weg.

De site bestaat echt. Ze is deel van de nieuwste productie van Superamas, het hippe Europese theatergezelschap dat van onze eigentijdse tv-, film- en online werkelijkheid even ironisch als intelligent theater maakt.

In *Youdream*, met als ondertitel *A Europe-*

Superamas als dromenvanger. © rr

an semi-conscious reality, doet Superamas zich live voor als onze dromenvanger. Welke dromen en nachtmerries delen we als Europeanen? Zeven performers ontlokken een paar toeschouwers een bijzondere droom en beelden die prompt uit op scène. Of toch zo ongeveer. De stijl waarin dat gebeurt, herken je meteen. Flashy als in een tv-studio, met de afgelikte tronie van nieuwslezers. De afwezigheid van een boodschap maakt dat je voortdurend aan het twijfelen slaat.

Superamas houdt van entertainment, maar presenteert het volgens de dramaturgie van een droom: elke fantasie loopt in en door elkaar, het anekdotische detail wordt overbeklemtoond. Het levert een productie op die amuseert én reflecteert. Die combinatie heeft *Youdream* voor op veel tv.

Superamas

Youdream, a European semi-conscious reality. Performing **10-11/12 in Kaaitheteer, Brussels, 17-18/12 in Vooruit, Ghent**

www.superamas.com, www.youdream.be

Wouter Hillaert

Kortijk. Karen from Denmark suddenly had a penis, which was cut off again by her punishing father. The Italian Roch got a pizza topped with tiny naked women on his plate in a restaurant. And the Polish Agata saw herself surrounded by 27 dwarves who called her ‘mama’. One of them she didn’t understand because he spoke Turkish.

They are all dreams, shared by these Europeans while chatting on Youdream. This online platform ought to become the new star in the virtual firmament, which sociologists call ‘Youtopia’: the free zone where successful people and their friends give shape to a (their) makeable world. They perform different parts in it; the outside world is kept at bay.

The site really exists. It is part of the newest production by Superamas, the trendy European theatre company that starts from our contemporary TV, film and online reality to create theatre which is as ironic as it is intelligent.

In *Youdream*, subtitled *A European semi-conscious reality*, Superamas pretend to be our live dream catcher. What dreams and nightmares do we share as Europeans? Seven performers cajole a special dream from some spectators and instantly portray it on stage. More or less. One immediately recognizes the style in which this is done. Flashy as a TV studio, with the same slick faces as newsreaders. The absence of a message causes you to constantly turn to doubt.

Superamas like entertainment but present it following the dramaturgy of a dream: each fantasy runs into and across the other, the anecdotal detail is over-accentuated. This results in a show that both entertains and reflects. This combination gives *Youdream* an advantage over a lot of TV work.

DE STANDART

OCENA Gledališka predstava

Sanje, sanjarije in sanjarjenje

MOJCA KUMERDEJ

Youdream
režija in produkcija
skupina **Superamas**
Španski borci
premiera 9. 4. 2011

Mednarodni gledališki kolektiv Superamas se od ustanovitve leta 1999 z različnimi prijemi loteva raziskovanja razlik med kičem in umetnostjo, elitno in množično kulturo, gledališčem in elektronskimi mediji. Po njegovem prvem nastopu v Sloveniji leta 2009, ko je s predstavo Empire odprl festival Mladi levi, se je raziskave materiala za svojo predstavo Youdream lani junija lotil v okviru rezidenčnega programa Uvoz/Izvoz zavoda En-Knap.

Material predstave so posplošeno rečeno sanje, nelinearna in nadrobljena ter natanko v tem smislu premišljeno strukturirana je tudi njena struktura, ki povezuje fiksne in improvizirane gledališke sekvence s TV-serijo v nastajanju in z internetno platformo. Vendar v predstavi ne gre zgolj za sanje, ki jih sanjamо med spanjem, ampak tudi za dnevne sanjarije in sanjarjenje. V Youdream se tako srečujeta obe ravni – sanje, ki jih »režira« nezavedno, in

sanjarjenje ter sanjarije, ki jih kot linearne projekcije izrisuje imaginarno. V uvodnem delu si na presečišču dveh form – spletnega družabnega omrežja in televizijske oddaje – pripadniki različnih evropskih narodov pripovedujejo »lastne« sanje; pri čemer gre za (domnevno) resnične izbrane sanje, ki so jih posamezniki zapisali na Superamasini spletni domeni www.youdream.be.

V neposrednem video prenosu – kar vidimo šele proti koncu prvega dela, ko na razprtjem osvetljenem odru ugledamo snemalni studio – si nastopajoči sanje pripovedujejo in jih drug drugemu komentirajo na platformi »sanjske Evrope«. Te »evropske sanje« pa se zaradi raznih, zlasti mednacionalnih stereotipov in predsodkov sproti sesuvajo v ne-mogočo realnost tolerantnega sobivanja ali rečeno drugače: kolektiv uprizori dejstvo, da je ideja o harmoničnem sobivanju zgolj sanjarija, medtem pa realnost evropske kot tudi drugih skupnosti pomeni poskus sobivanja kljub partikularnim razlikam in predsodkom.

V drugem delu konferansje skozi ironiziranje svoje vloge z všečnimi puhlicami nagovarja

gledalce in jih povabi, naj povedo svoje sanje, ki jih bodo nato kolektiv uprizoril. Ta del predstave je med vsemi najbolj očitno improviziran, pri čemer se Superamas uprizorite izpovedanih sanj ne loteva v obliki njihove dobesedne odrske ponovitve, ampak kot inventivno improvizirano interpretacijo, in to vse do zadnje izpovedovalke (članice kolektiva), ki vpelje film, v katerem dogodki evropske zgodovine nelogično drsijo drug v drugega in se prepletajo z osebnimi zgodbami, pa tudi s kinematografskimi motivi. Filmski uprizoritvi sledi zaključni del s sočasnostjo gledaliških sekvenč, protagonisti katerih se med seboj srečujejo in prehajajo iz sekvence v sekvenco, vse do zatemnjeno mračnega konca, ki ga odrsko fascinantno med deževjem osvetli čisto prava mavrica.

Predstavo Youdream odlikuje premišljena povezava različnih medijev v zahtevno strukturo, kot tudi izvrstna fluidna izvedba kolektiva Superamas, z verbalnim in neverbalnim uprizarjanjem inteligenčnega humorja.

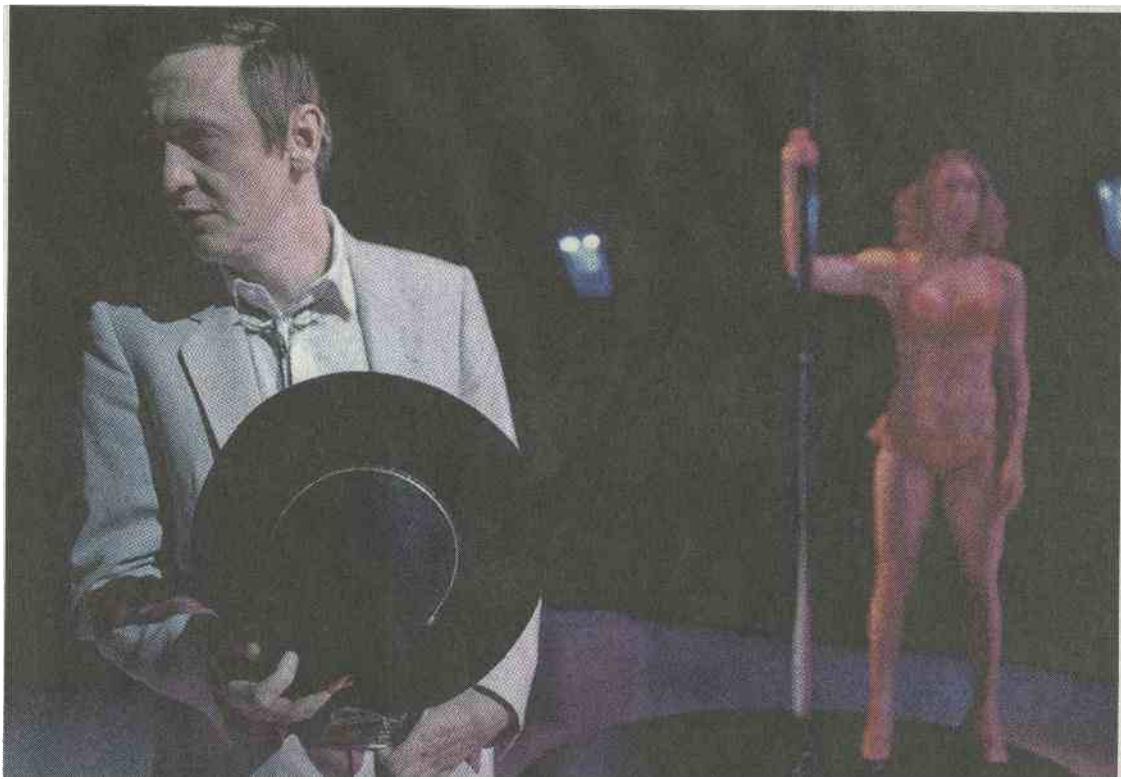
Stran / Page: 15

Doseg / Reach: 130000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 366 cm²

2 / 2

PRIZOR IZ PREDSTAVE YOUDREAM FOTO TAMAR LAMM

Sélectionner une ville | English | **Français**

Le meilleur de votre ville

[Enregistrez-vous](#) | [Connectez-vous](#)

Que faire à Paris ? ▾ Restaurants Bars Cinéma Art Théâtre Concerts & soirées Shopping Guide de Paris ▾ Le blog

Quoi

Quand

Où

Toutes les dates

Tous les lieux

Youdream

Théâtre

Théâtre expérimental

15e arrondissement

Jusqu'à Sam avr 4

© Giannina Urmeneta Ottiker

Notre note :

Pas encore noté

[Soyez le premier...](#)

0 Commentaires
[Ajouter +](#)

Notre sélection

Tweeter 4
Tweet

L'avis de Time Out

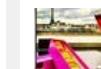
Publié le: Lun mars 23 2015

Youdream = you, « vous » + dream, « rêvez ». Vous connaissiez Youtube, site web consacré aux vidéos musicales : voici maintenant 'Youdream', projet protéiforme dédié aux rêves.

A proximité

Bars

Restaurants & Cafés

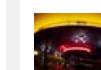
Lounge Bar View

Au Magique

L'Entrepôt

Au Général Beuret

La nouvelle création de la compagnie [Superamas](#) est à la fois une performance scénique, un projet audiovisuel et une [plateforme Internet](#) (sur laquelle vous pouvez [envoyer vos propres rêves](#), sous forme de récit filmé). Ces différentes modalités se rencontrent lors de la représentation. Sur le plancher, 'Youdream' est un spectacle total. Franchement drôle, mais aussi complètement décousu et parfois dur à suivre. Quelques pistes pour savoir où vous mettrez les pieds :

La représentation commence par la projection d'un tchat vidéo à quatre têtes (de diverses nationalités européennes). Chaque interlocuteur raconte son rêve et en discute avec les autres. Jusqu'ici, même si on ne saisit pas très bien comment on en est arrivés là, on n'est pas totalement perdus. Bien installés dans notre fauteuil, on contemple l'écran tiré au milieu de la scène. Et on se prend à rire aux blagues faciles, aux accents étrangers caricaturaux des comédiens.

Vient alors la deuxième partie du spectacle, la partie « interactive ». Eh oui, là, c'est à vous de raconter vos rêves ! En échange de votre bonne volonté, une dizaine de performers mettent en scène votre songe (si vous allez voir ce spectacle, pensez à vous en remémorer un avant d'entrer dans la salle. Avec le trac, on oublie tout.)

En dire davantage de 'Youdream' serait trop en dire. Signalons simplement qu'à un moment, tout déraille. Dites-vous alors qu'il ne faut pas chercher à comprendre. Laissez-vous porter, comme dans un rêve. Appréciez simplement la qualité des images : la dimension onirique de cette création est portée par un très beau travail audiovisuel. Les performers sont également excellents. Dans la salle, on rit d'un rire franc, sonore, bien différent de ce petit sourire un peu forcé qu'on accorde face à des comédies moyennes.

Soulignons que Superamas est reconnue à la fois comme compagnie de théâtre et compagnie de danse (attention spoiler : une vibrante scène de pole dance s'immisce dans ce spectacle). C'est certainement ce double bagage qui permet à la troupe d'investir la scène avec autant de fantaisie. Côté public, on s'attend presque à être éclaboussés, à recevoir un costume sur le visage. Tant qu'à nous secouer les neurones si furieusement, pourquoi ne pas nous décoiffer un peu ?

Auteur : Lucile Roger Durieux

Charlie Birdy - Commerce

[156 AUTRES, AFFICHER TOUS](#)

Et aussi @ Théâtre Monfort

Je clique donc je suis

Je clique donc je suis

Je clique donc je suis

Je clique donc je suis

Je clique donc je suis

[15 AUTRES, AFFICHER TOUS](#)

Détails du lieu

[CARTE](#)

Nom : [Théâtre Monfort](#)

Adresse : 106 rue de Brancion
15e
Paris

Téléphone : 01.56.08.33.88

Site web : [www.lemonfort.fr](#)

Horaires : Du lundi au vendredi de 10h à midi et de 14h à minuit, samedi et dimanche de 11h à 19h

Transports : Métro : Porte de Vanves ; Bus : 58, 62, 89, 95 ou 191

Prix : De 8 à 25 euros

Site: www.lemonfort.fr/agenda-programme/youdream

Genre : Théâtre. Théâtre expérimental

Événement : Spectacles

Youdream

2015

Date	Heure	Tarifs
Mar mars 24	20:30	De 12 à 25 €
Mer mars 25	20:30	De 12 à 25 €
Jeu mars 26	20:30	De 12 à 25 €
Ven mars 27	20:30	De 12 à 25 €
Sam mars 28	20:30	De 12 à 25 €
Mar mars 31	20:30	De 12 à 25 €
Mer avr 1	20:30	De 12 à 25 €
Jeu avr 2	20:30	De 12 à 25 €
Ven avr 3	20:30	De 12 à 25 €
Sam avr 4	20:30	De 12 à 25 €

 Tweeter 4
Tweet

Ailleurs sur le web

Algérie : des conservateurs jugent les femmes non...
(Madame Figaro)

Elle commande une robe de star sur internet. Mais...

Plus d'articles de Time Out

Risk

La danse à Paris | Time Out Paris

Kate Moss : les photos de son premier shooting...

(Vanity Fair)

L'avis des utilisateurs

Spectacle paris : Que voir au théâtre en mars ?

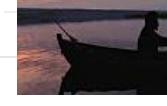
Un sort pour éloigner les ténèbres

0

Quizz: révise-ton code de la route !

(Revisermoncode.fr)

Connectez-vous

Ecrire une critique

Que faire à Paris ?

Paris cette semaine

101 choses à faire à Paris

Restaurants

Bars

Cinéma

Art

Théâtre

Concerts & soirées

Shopping

Guide de Paris

Sites et monuments

Guide par quartiers

Paris junior

Paris petit budget

Paris gay et lesbien

Hôtels

Nos sélections

101 choses à faire à Paris

A vos agendas : les expos à venir

A vos agendas - clubbing

A vos agendas - concerts

A vos agendas - Musique & soirées

Le blog

Plan du site

Time Out London | Time Out Amsterdam | Time Out Berlin | Time Out Barcelona | Time Out New York | Time Out Worldwide

Qui sommes-nous ? Contacts FAQ Politique de Confidentialité CGU & Mentions légales Recrutement Presse Publicité Profils Premium Babel

YODREAM
Monfort Théâtre (*Paris*) mars 2015

YODREAM
THÉÂTRE - avec la Maison de la Culture d'Amiens
COLLECTIF SUPERAMAS

Spectacle conçu par le Collectif Superamas, avec Agnieszka, Ryszkiewcz, Roch Baumert, Peter Connolly, Agata Maszkiewicz, Diederik Peeters, Martin Schwab et Superamas.

"Youdream", comme vient nous l'expliquer l'animateur de la soirée en préambule, se présente comme un nouveau concept : plateforme communautaire européenne des internautes désireux de partager leurs rêves en les racontant via une webcam, ceux-ci sont ensuite transformés en films par le Collectif Superamas (associé à la Maison de la culture d'Amiens) qui propose de leur donner vie.

Sur scène, après la présentation de quelques conversations plutôt réussies d'internautes européens (filmés en direct dans le studio en fond de scène et simultanément à l'image au dessus de nos têtes), l'équipe de Superamas relève le défi de faire vivre les rêves du public (vrai ou faux, la question est posée).

Après l'énoncé du rêve par un spectateur, à la manière d'une troupe d'improvisation, les "performers" comme les appelle l'animateur, se réunissent puis illustrent le rêve avec l'aide d'un support musical joué en direct.

Le collectif rôdé et efficace se répartit bien les rôles et par les scènettes présentées donne une image fantasmée d'une Europe à la fois campée sur ses idées caricaturales des différents pays et dont les dérives atteignent les petites nations. A ce sujet, un film (bien réalisé mais nettement trop long) fait évoluer, dans une double mise en abyme, les acteurs jouant Napoléon et Maria Walewska transportés pendant la seconde guerre mondiale. Sur l'écran, couleur puis noir et blanc se mélangent pour restituer le poids de l'histoire et ses conséquences.

En guise de bouquet final, un dernier rêve naît, sur scène cette fois : une scène de terreur hommage à Massacre à la tronçonneuse. Les effets spéciaux impressionnent. L'orage recréé sur le plateau est absolument bluffant. L'eau n'en finit pas de se déverser puis l'arc en ciel arrive, comme pour rêver à une Europe plus harmonieuse.

On admire la polyvalence de ce collectif et on apprécie les références dont ils s'amusent même si au final, "Youdream" laisse un peu sur sa faim et, à vouloir trop mélanger les genres, semble perdre en unité et en cohérence.

A l'image de cette très belle scène de pole dance, le spectacle techniquement réussi manque il faut bien dire un peu de consistance (peut-être de texte aussi...) et n'est jamais véritablement subversif.

Reste un sympathique divertissement et une bande de comédiens vitaminés et enthousiastes dont on aimerait qu'ils nous emmènent plus loin.